

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдєєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16)

№ 5 (224)
ТРАВЕНЬ
2023 РОКУ

СТАРШИМ ЄПИСКОПОМ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ОБРАНО АНАТОЛІЯ КОЗАЧКА

17-19 травня 2023 року в м. Луцьку проходила звітно-виборна конференція Української Церкви Християн Віри Євангельської. Під час заходу, що відбувається раз на чотири роки, обрали старшого єпископа та його заступників.

Вітали учасників конференції понад тридцять делегацій із різних країн Європи та Америки. Свої вітання передали Голова Верховної Ради України, Уряд, обласні, районні та міські органи влади.

Новообраний старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок до цього служив першим заступником старшого єпископа Михайла Паночка. Новим першим заступником старшого єпископа обрано Віталія Яцюка, який раніше служив старшим пресвітером Тернопільського обласного об'єднання УЦХВЕ. Єпископ Михайло Паночко обійняв служіння скарбника УЦХВЕ.

Козачок Анатолій Миколайович народився в с. Воєгочі Камінь-Каширського району на Волині 21 серпня 1972 року. 1996 року закінчив Київський біблійний інститут за спеціальністю «Християнська освіта». У 2000-2003 роках здобував ступінь магістра теології в Євангельській теологічній семінарії. А у 2008-2012 роках здобув другу вищу освіту за спеціальністю «Менеджмент» у Європейському університеті.

Служіння розпочинав на місіонерському

полі в Карелії (1992-1993). Після повернення в Україну став помічником пастора у церкві «Божий мир», яку започаткували студенти КБІ (1995-1997 роки). З 1998-го і по сьогодні служить старшим пастором Київської церкви «Філадельфія» (вул. Голосіївська, 57). З 2000 року є членом правління Українського біблійного товариства.

Починаючи з 2010 року протягом кількох каденцій служив старшим пресвітером Київського міського об'єднання УЦХВЕ. А з 2015-го — заступником старшого єпископа у центральному регіоні (Київ, Київська, Сумська, Черкаська, Чернігівська області).

Під час звітно-виборної конференції у травні 2018 році Анатолія Миколайовича було обрано першим заступником старшого єпископа Михайла Паночка. Одружений з 1996 року, разом із дружиною Ольгою виховали двох синів і дві дочки.

«ЖИВА НАДІЯ» ДАРУЄ НАДІЮ

14 травня 2023 року у місті Штутгарті (Німеччина) відбулося свято рукопокладення.

Нову церкву, засновану 4 лютого 2023 року під назвою «Жива надія», вже відвідує понад сто людей. Відтак, щоб задовольнити потребу у працівниках, на служіння пресвітера рукопоклали Володимира Стрільчука, на служіння диякона — Володимира Ткачука. Обидва родом із Волині.

Для звершення священнодії прибули служителі — єпископ Юрій Веремій, пастор Леонід Козаріс (відповідальний за УЦХВЕ в Німеччині), Михайло Коломийченко зі Швейцарії. Було багато гостей з України, Німеччини, Швейцарії.

«Дякуємо Богові — Він дає про Своїх дітей і в Україні, і за її межами. І знаходить

працівників, щоб Божа отара не була розпоршена.

І нам радісно бути свідками цього процесу — утворення церков та утвердження нових служителів! Бажаємо успіху й помазання новим служителям та церкві!» — наголосив Юрій Веремій.

Нагадаємо, що на сьогодні в Німеччині вже створено 20 церков УЦХВЕ.

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ, А ЩО ДАЛІ?

Як розвивалася Церква після того, як у день П'ятидесятниці учні отримали хрещення Святим Духом? Яке наше духовне життя після хрещення Святим Духом? Є три можливі сценарії. Перший — духовний рівень спадає, тому що найвища точка вже була досягнута. Другий — він рухається рівно, як рухався і до цього. Третій — іде вгору й приносить вищі духовні переживання.

Розгляньмо 24 години з життя першої церкви. Ця історія займає в Біблії 57 віршів, починається з третього розділу Дій апостолів і завершується четвертим. Петро та Іван йшли разом до храму о дев'ятій годині (по-нашому — о третій дня). Там перед воротами сидів хворий чоловік. Він подивився на апостолів, сподіваючись щось від них отримати. Петро сказав: «Золота-срібла я не маю, а що маю, те даю!».

Що ж мав Петро? Він мав дар зіллення. Чоловік підвівся і став стрибати, а увесь народ дивувався! Апостоли, користуючись нагодою, взяли проповідувати. У Діях наведена коротка проповідь Петра, але, очевидно, вона була досить довгою. Бо сказано, що аж десь під вечір люди стали каятися. У другому розділі Дій покаялося три тисячі людей, а тут — п'ять тисяч. Після цього прийшло начальство храму й заарештувало апостолів, мовляв, яке вони мають право тут проповідувати й зілляти. Ніч вони провели в тюрмі. На ранок зібрався священник, стали допитувати Петра та Івана. Побачили, що вони люди прості, і вирішили відпустити їх, заборонивши проповідувати. Закінчується історія тим, що вся церква збирається і славить Бога.

Про що ж нам говорить ця доба з життя церкви? У цьому короткому уривку закладені чотири принципи.

Святий Дух — Дух постійності

Влітку в Ізраїлі дуже спекотно. У країнах на півдні Європи о третій дня на вулицях нікого не зустрінеш, усі ресторани зачинені, ніхто не працює, усі відпочивають. Що роблять Петро та Іван о третій години? Ідуть на молитву!

Дехто вважає, що духовні люди — люди спонтанні. Згадують Семена, який був ведений Духом до храму. Але у випадку з Петром та Іваном вони не почули голосу: «Йдіть до храму!», вони йшли помолитися, тому що робили це завжди. З одного боку, потрібні спонтанність і чутливість до Святого Духа. Але потрібна і постійність. Про Ісуса написано, що коли Він прибув до Назарету, то «за звичаєм Своїм» суботнього дня зайшов до синагоги. Після такої вечери Він за звичаєм пішов на гору Оливну. А Даниїл тричі на день, попри царський указ, схиляв коліна, відчиняючи вікна в бік Єрусалима, як робив це й до того.

Важливо не впадати в крайнощі. Не треба чекати, щоб Дух вранці сказав: «Сьогодні неділя, йди на богослужіння!». Не будьмо супердуховними. «Петре

та Іване, куди ви йдете? У цьому храмі лицеміри, які розп'яли Ісуса Христа!». Але вони йдуть. Тому що постійні у своїй звичці молитися. А потім Дух дає спонтанну дію — зіллення чоловіка!

Святий Дух — Дух буднів

Коли апостоли підійшли до хворого, перше, що вони сказали: «Поглянь на нас». Тобто подивися, хто ми є. Чоловік пильно подивився, чекаючи на милостину. Але вони сказали: «Ні, ми не маємо грошей, але подивися на нас (подивися на наше життя)».

У Німеччині є рух, який називається «Віра по понеділках». Віра по неділях виглядає так: віруючі з'їжджаються в одне місце, щоб отримати нахнення від Святого Духа. Але віра по понеділках — це коли Дух діє на всякому місці, де кожен з нас перебуває. І дуже важливо, щоб наша віра не була лише «вірою по неділях». Але й по понеділках, вівторках, середах...

Приблизно через 30 років після П'ятидесятниці апостол Павло написав Послання до ефесян. У ньому є текст, який складається з 24 віршів. Починається він словами: «Не впливайте вином, але сповняйтеся Духом». Як саме? «Розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячися один одному у Христових страху...» І далі йде продовження, а не окрема думка: «... жінки — коряться чоловікам, чоловіки — любіть своїх дружин, діти — слухайте батьків, батьки — виховуйте дітей, раби — коряться панам, пани — піклуйтеся про рабів». Це все синтаксично цілісний текст, що дуже добре видно в оригіналі, але через те, що Біблія поділена на розділи та вірші, не відразу помітно. Якщо розібрати цей уривок граматично, то побачимо, що тут є один наказ — сповнятися Духом, і п'ять дієприслівників, які пояснюють, як це зробити: розмовляючи, співаючи, граючи, дякуючи, корячися. І далі — усе, що написано чоловікам і дружинам, батькам і дітям, рабам та панам, — стосується цього ж контексту, тобто це потрібно робити під впливом сповнення Святим Духом. Правильні стосунки — це ознака сповнення Святим Духом.

Сповнення Духом життя — це коли ти йдеш після богослужіння додому, на роботу, і там через тебе діє Святий Дух. Так багато проповідується, як необхідно наповнюватися Духом, але це так мало впливає на наше реальне життя! Святий Дух — Дух буднів, Він приходить у нашу сім'ю, у наш шлюб, на нашу роботу! Він проникає до найменшої клітинки, до найменшої справи.

Я помітив, що люди, які під час зібрання піднімають руки, славлять Бога, вигукують «Алілуя!», рідко застосовують почуте у своїх стосунках. Чи відчують твої діти, дружина, що ти сьогодні був на богослужінні? Чи відчують колеги по роботі, що ти наповнений Святим Духом? Петро сказав хворому: «Подивися на нас!». Я сьогодні говорю людям: «Якщо ти хочеш побачити християнство, приди до моєї сім'ї! Не слухай моїх проповідей, дивися на моє життя! Якщо моє повсякденне життя не переконає тебе, що я християнин, — гріш ціна

моїм проповідям».

Наше життя має проповідувати більше, ніж наші слова. Є така німецька приказка: «Якщо покається фермер, це відчуває і корова в сараї!». Що це за дух, що діє лише дві години під час недільного зібрання? Це не Святий Дух, це просто якісь емоції. Святий Дух має пронизувати все наше життя!

Святий Дух — Дух дарів

Петро сказав кривому: «Срібла-золота не маю, але, що маю, те даю!». Дві речі, які має чітко знати християнин, хрещений Святим Духом: чого я не маю і що я маю. Які саме дари Бог мені дав?

Ось кілька уривків із Біблії. «І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його» (Мт. 25:15). «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники вслякої Божої благодаті» (1 Петр. 4:10). «Кожному дається виявлення Духа на користь» (1 Кор. 12:7). «А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному особно, як Він хоче» (1 Кор. 12:11). «Кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:7). Яке слово повторюється у всіх цих віршах? «Кожному!» Отже, кожен християнин, народжений згори і хрещений Святим Духом, має щонайменше один дар!

Досліджуючи Старий і Новий Заповіт, можна зауважити 27 дарів: пророцтво, служіння, навчання, напучування, давання, управління, благодійність, слово мудрості, слово знання, віра, зіллення, чудотворення, розпізнання духів, інші мови, вияснення мов, апостолство, допомога, евангелізм, пастирство, проповідь, молитва, вигнання демонів, гостинність, музика, страждання, місіонерство, творчість. І один із них маєте ви, а дехто — по п'ять, по десять... І ви маєте знати свій дар, щоб сказати, як Петро: «Що маю, те даю!». Якщо ж ви не знаєте, то у вас проблема. Тому що не знаєте, хто ви в Тілі Христа — око, вухо чи рука... Не знаючи власних дарів, ми постійно будемо робити щось не те.

Павло каже: «Є різниця між дарами милости, Дух же той Самий. Є й різниця між служіннями, та Господь той же Самий. Є різниця й між діями, але Бог той же Самий, що в усіх робить усе. І кожному дається виявлення Духа на користь» (1 Кор. 12:4-7). Слово «дія», в грецькому тексті звучить як «енергія». Відповідно цей уривок можна розшифрувати таким чином: Бог дає особливий дар, який призначений для використання в особливому служінні й виробляє особливу енергію, помазання.

Подивімося, як це працює. Уявіть, що ви знайшли свій дар, почали служіння, яке відповідає цьому дару. Перші два пункти — це наше завдання. А третє — енергія — це Божої частини. Є люди, які намагаються з себе якусь енергію вичавити, але помазання приходить від Бога.

Буває, Бог дав людині дар. Але вона хоче виконувати інше служіння, їй не подобається той дар, що в неї є. І вона буде щось робити, старатися — але помазання не буде. Коли ізраїльський народ виходив із Єгипту і опинився в пустелі, Мойсей пішов до Господа, щоб отримати заповіді. Він сам не знав, скільки часу буде на горі. Тиждень його немає, два

тижні... Що робити? Немає лідера! Хто замінить Мойсея? Аарон! Але він не був лідером, він був душастирем, в нього було м'яке серце. Та народ поставив Аарона, а він не зміг відмовити. І коли неправильна людина опинилася на неправильному місці, це призвело до ідопоклонства. Тому так важливо бути на своєму місці. Як багато людей працюють, не маючи успіху, і кажуть: «Потрібно ще більше молитися й поститися!». Але насправді потрібно шукати свій дар! Дехто каже: «Але ми хоч щось робимо!». Не треба «хоч щось», треба робити те, на що Святий Дух дає помазання й енергію! Інакше ми заважатимемо в Божому Царстві, ми не будемо ефективними. «Що маю, те даю». А якщо цього не маєш, то не зможеш і дати.

Святий Дух — Дух Ісуса Христа

Спочатку Петро сказав хворому: «Подивися на нас», а коли зійшлося п'ять тисяч люду, каже: «Що ви дивитеся на нас?». Коли відбулося чудо, він переводить погляди з себе на Ісуса: «Чого ви на нас позираєте так, ніби те, що він ходить, ми зробили своєю силою чи благочестям?». І коли потім перед синаггою відповідав на запитання: «Якою ви силою чи яким ви ім'ям те робили?», апостол переповнівся Духом і вказав на Ісуса. Закінчується історія тим, що церква молиться, труситься земля, всі наповнюються Святим Духом і звіщають Боже Слово зі сміливістю.

Коли Ісус Христос розповідав про Святого Духа, то зауважив, що одною з його дій буде прославлення Божого Сина. Коли приходить Святий Дух, то увага не на нас, навіть не на Самому Святому Духові — всю увагу Він переводить на Ісуса Христа. І вся ця історія говорить про Ісуса Христа, Він згадується 15 разів у цих 57 віршах. Він названий Назареем, Святим, Праведним, Начальником Життя, Пророком, Слугою, Христом, Господом, Наріжним Каменем, Месією.

Велика проблема одарованих людей — всю увагу звертати на себе. Після зіллення кривого покаялося п'ять тисяч чоловік — 10% населення Єрусалима. Уявіть, що через вашу проповідь покаялося 10% населення вашого міста. І яка велика спокуса приписати це собі... Але Петро та Іван ставлять в центр уваги Ісуса Христа і кажуть: «Дай Своїм рабам із повною сміливістю слово Твоє повідати, коли руку Свою простягатимеш Ти на вздоровлення, і щоб знамена та чуда чинились Ім'ям Твого Святого Отрока Ісуса» (Дії 4:29-30). Сьогодні багато людей ставлять себе в центр. Американський проповідник Гордон Макдональд колись сказав: «Опирайся аплодисментам, які належать Христу!».

Для багатьох п'ятидесятників хрещення Святим Духом — найвище переживання, після якого духовне життя йде на спад. Це добре, якщо воно тримається десь на середньому рівні. Але перша церква рухалася вгору! Ти — хрещений Святим Духом християнин, наділений дарами. Але хто в центрі твого життя?

Лео Франк.

ЯПОНСЬКИЙ ЖУРНАЛІСТ ТАКАШІ ОДЗАКІ ПРО УКРАЇНУ, ВІЙНУ ТА ВІРУ

Він приїхав в Україну як журналіст, залишився волонтером і став християнином. Сьогодні японський журналіст Такаші Одзакі — повноцінний член капеланського батальйону «Маріуполь». Як він познайомився з Україною, що вражає в українців та чому вирішив стати християнином — читайте далі.

Такаші Одзакі зацікавився Україною не лише через війну. Йому як футболісту вболівальнику був відомий Андрій Шевченко. А ще в студентські роки Такаші чув про аварію на Чорнобильській АЕС. У 2011 році сумна історія повторилася: землетрус та цунамі спричинили радіаційну аварію на Першій Фукусімській АЕС у Японії. Після цього Такаші й випало побувати в Україні та зустрітись із заступником директора Чорнобильського музею в Києві. Сфотографовані Такаші кадри станції у Фукусімі навіть були представлені у музеї.

Проте, на жаль, у Такаші не було більше змоги відвідати Україну. А потім розпочалося повномасштабне вторгнення.

Такаші — волонтер

Такаші приїхав в Україну, щоби на власні очі побачити події війни. Ще тоді він розумів, що війна завершиться нескоро,

тому вирішив залишитися до кінця. Створював журналістські матеріали та фотографував. А потім познайомився із капеланом Геннадієм Мохненком. Так японський журналіст і талановитий фотограф став волонтером у капеланському батальйоні «Маріуполь». Хоча й журналістської роботи не залишив.

Діяльність батальйону «Маріуполь» — це повсякчасна робота на передовій, щоденні ризики та небезпеки. А це — вдячність від людей, молитва і розуміння того, що є сенс ризикувати заради інших. Саме в такій атмосфері опинився Такаші. Й зміг адаптуватися до нових викликів.

Під час роботи волонтером Такаші бачив багато, проте найбільше йому запам'яталося, як вони доставляли різдвяні подарунки дітям із прифронтових територій. Оцей контраст: щастя в передчутті свята та звуки

обстрілів надворі глибоко вразив японця.

Дорога до віри

Спостерігаючи за людьми, які втрачали домівки та рідних, але знаходили силу допомагати іншим, Такаші задумався: звідки береться ця незламність. І знайшов відповідь — у вірі. Саме Бог дає силу людині жити та працювати попри труднощі.

Такаші Одзакі був здивований тим, наскільки члени капеланського батальйону «Маріуполь» відкриті до інших, як високо вони поважають інших і готові прийняти людину такою, якою вона є. Саме тому Такаші вирішив стати християнином. «Моє прийняття хрещення — це вибір, заснований на тому, що я хотів відчути себе ближчим до універсальних

цінностей, до яких повинен прагнути світ», — пояснив японець свою позицію в інтерв'ю для Укрінформ.

Звісно, таке рішення японського друга зустріло схвалення з боку його побратимів. Такаші охрестився 9 квітня, на Великдень, і тепер є частинкою християнської спільноти.

Такаші про Україну

Як відомо, японці дуже кохаються у квітах. Кожна квітка чи букет у них є символічними, наділеними особливим змістом та побажанням. Тому для Такаші було приємно побачити, що в Україні теж цінують красу квітів. А ще японців та українців об'єднує любов до чистоти та порядку.

Японцям сподобалася наша кухня своїм різноманіттям городини. Особливо смачний український борщ. Та найбільшим відкриттям для нього стала рішучість та мужність українців, які рухаються вперед та не втрачають снаги до життя.

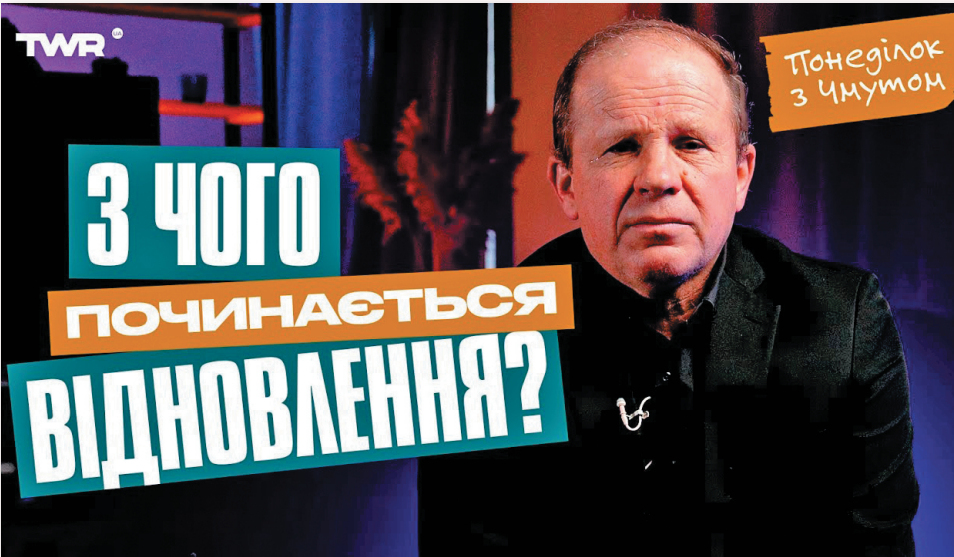
Сьогодні Такаші Одзакі продовжує активно волонтерити, вчить українську мову та молиться за мир в Україні. А це каже нам усім: не втрачайте надії.

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ ВІДНОВЛЕННЯ

Рік тому, коли вже тривала гаряча фаза війни, ми з вами навіть уявити не могли тих масштабів руйнування, очевидцями яких стали сьогодні. Спалені десятки сіл та міст, тисячі будинків. Розум відмовляється вірити, що це правда, а війна триває досі, і невідомо, коли закінчиться.

Дедалі частіше чуємо: це місто чи селище не підлягає відновленню. І від цього особливо щемить серце. Тактика спаленої землі стала реальністю України. Хто міг подумати, що росіяни на таке здатні? Коли і за які кошти все це можна буде відбудувати? І хто це все зробить? Люди, які керує сатана, досі не усвідомлюють, що вони наробили. «Злодій тільки на те закладається, щоб красти й убивати та нищити» (Ів. 10:10). Злодія більше нічого не цікавить.

Що маємо робити ми, опинившись віч-на-віч із фактом величезної трагедії нашого народу? Виявляється, Біблія дає відповідь. В історії Божого народу, як це не дивно, теж були такі періоди, і то не раз. Єрусалим свого часу був зруйнований і переораний, як поле. Очевидцем одного з таких трагічних періодів був чоловік на ім'я Неемія, і він описав процес відбудови столиці у своїй книзі. Там можна знайти цінні уроки, як зробити відбудову успішною, з чого починати, чого очікувати і як все організувати.

Неемія був юдеєм і займав посаду чашника при перському царі Артексерсі. Це була дуже висока посада. Відомо, що він був з родини полонених. 70 років тому вавилонський цар Навуходоносор зруйнував Єрусалим і переселив юдеїв у свою країну. Можливо, Неемія потрапив до палацу так, як свого часу Даниїл. Практично усе своє життя він провів на чужині. Та попри це любив свою Батьківщину. Дорогі українці! Чи любите ви Україну, виїхавши з України? Чи вам байдуже, що тут відбувається?

Неймовірна історія Неемії починається так: «І прийшов Ханані, один із братів моїх, він та люди з Юдеї. І запитався я їх про юдеїв, що врятувалися,

що позостали від полону, та про Єрусалим. А вони сказали мені: Позостали, що лишилися з полону, там в окозі, живуть у великій біді та в ганьбі, а мур Єрусалиму поруйнований, а брами його попалені огнем» (Неем. 1:1-3). Майже так, як у нас на Сході і Півдні. Усе поруйновано, спалено, а люди — у величезній біді. Так, як і Єрусалим свого часу. І як на це зреагував Неемія: «І сталося, як почув я ці слова, сів я та й плавав, і був у жалобі кілька днів, і постив, і молився перед лицем Небесного Бога» (Неем. 1:4). Він не ріс в Єрусалимі, не був громадянином Ізраїлю і мав усе: безпеку, хорошу посаду, гроші. Навіщо йому єрусалимське попелище? Яке йому діло до тих людей у біді? Але доля його народу зачепила Неемію так сильно, що плакав і був у жалобі кілька днів.

Дуже багато людей з інших країн приїжджають підтримати нас. Багато вмирають за наш народ на війні. Саме таких людей і з такими серцями шукає Бог для своїх місій. Він говорить про це так: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би в вилі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов! Я вилив на них Свій гнів, огнем пересердя Свого повигублював

їх, їхню дорогу Я дав на їхню голову, каже Господь Бог...» (Єз. 22:31). Він шукає людей, здатних стати в проломі, просити милості. І саме через брак таких людей приходять покарання на землю.

Потрібно молитися, щоб Бог послав таких людей для України. «Добром праведних місто радіє, а як гинуть безбожні співає» (Прий. 11:10). У нас величезна потреба в мільйонах праведників, які могли би підняти наші міста з попелу. Багато братів і сестер вже сьогодні їдуть на Південь — цілими громадами і церквами, щоб відбудувати міста і села. Треба молитися, щоб таких праведників було ще більше. Неемія був саме таким. І Бог зробив через нього величезну справу. Бог робить неймовірно через окремих людей. Не через мертвих, а через живих. «Бо не буде ж шеол прославляти Тебе, смерть не буде Тебе вихвалити... Не мають надії на правду Твою ті, хто сходить до гробу. Живий, тільки живий Тебе славити буде, як я ось сьогодні, батько синам розгосить про правду Твою!» (Іс. 38:18-19). Для того, щоб привести нас до спасіння, Ісус Христос мусив стати живою людиною, жити серед людей, творити чудеса, потім померти й воскреснути. Нам потрібні живі праведники, а не мертві. І дуже дивно, що багато віруючих людей в Україні, та й не тільки, просять допомоги у мертвих праведників.

Біблія говорить: «Коли множаться праведні, радіє народ, як панує ж безбожний то стогне народ» (Прий. 29:2). Неемія за межами Ізраїлю залишався патріотом своєї країни. Кожному, хто не в Україні, треба поміркувати: коли ви бачите зруйновані міста і села, що Бог говорить через це до вашого серця, до чого закликає?

Неемія почав діяти. «Постив, і молився перед лицем Небесного Бога. І сказав я: Молю Тебе, Господи, Боже Небесний, Боже великий та грізний, що дотримуєш заповіта та милість для тих, хто любить Тебе та дотримуєш заповіді Свої, нехай же буде ухो Твоє чутке, а очі Твої відкриті, щоб прислухуватися до молитви раба Твого, якою я молюся сьогодні перед Твоїм лицем день та ніч за Ізраїлевих синів, Твоїх рабів, і сповідаюся в гріхах Ізраїлевих синів, якими грішили ми проти Тебе, і я і дім батька мого грішили! Ми сильно провинилися перед Тобою, і не дотримували заповідей, і уставів, і прав, які наказав Ти Мойсееві, рабові Своему. Пам'ятай же те слово, що Ти наказав був Мойсееві, Своему рабові, говорячи: як ви спроневеритесь, Я розпоршу вас поміж народами! Та коли повернетесь до Мене, і будете дотримувати заповіді Мої й виконувати їх, то якщо будуть ваші вигнанці на краю небес, то і звідти позбираю їх, і приведу до того місця, яке Я вибрав, щоб там перебувало Ім'я Моє! А вони раби Твої та народ Твій, якого Ти викупив Своєю великою силою та міцною Своєю рукою. Молю Тебе, Господи, нехай же буде ухो Твоє чутке до молитви Твого раба та до молитви Твоїх рабів, що прагнуть боятися Ймення Твого! І дай же сьогодні успіху Своему рабові, і дай знайти милосердя перед оцим мужем! А я був

чашником царевим» (Неем. 1:5-11). Він починає з молитви покаяння і визнає гріхи. Але не свої, а ізраїлевих синів. Він ототожнив себе зі своїм народом. Саме таких людей шукає Бог.

Християни, а що би було, якби ми почали молитися за наш край молитвою Неемії? Якби ототожнилися з народом, взяли би його провину на себе? Ми звикли докоряти, нагадувати про чужі гріхи. Люди часто вважають себе спеціалістами у визначенні правдивості Божого покарання інших: це тобі точно за це... Таких людей хочеться запитати: ви пророки? Ви розмовляли з Богом на цю тему, і Він вам щось відкрив? Подібними речами ще ніхто не допоміг, це просто безсердечність. Неемія теж міг сказати: «Маєте, що заробили. Поклонялись ідолам, і Єрусалим знищений». Але Неемія чинить по-іншому. Це саме те, що зробив Ісус Христос: ми згрішили, а Він — безгрішний Син Божий — взяв на Себе наші гріхи. «Він через муки Своєї душі буде бачити плід та й насититься. Справедливий Мій Отрок оправдає пізнанням Своїм багатьох і їхні гріхи понесе» (Іс. 53:11-12). А ви готові взяти на себе відповідальність за гріхи українців, наших дідів-прадідів і молитися про це, як молився Неемія?

Людей неможливо змусити покаятися. Багато євангельських віруючих не розуміють цієї простої істини. Якщо ви скажете: «Це вам за ваші гріхи, тож покайтесь» — ви нічого не досягнете. Тільки Бог може повернути людське серце до покаяння. Якби Неемія чекав, поки люди, які згрішили, покаються, чи дочекався би він того дня? Звичайно, ні. Чи був би відбудований Єрусалим? Ніколи. Неемія почав з себе. Нам, християнам, теж варто розпочати з себе. Молитися про народ до Бога.

«А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6). Уявіть, що трапляється, якщо раптом тисячі людей почнуть визнавати гріхи свого народу перед Богом...

Якщо ви християнин і знаєте Бога, любіть свій народ, зверніться до Нього зі словами: «Господи, я щиро хочу визнати перед Тобою гріхи свого народу. Відкрій мені, за що Ти нас покарав. Навіщо Ти на нас гніваєшся. Я хочу це визнати перед Тобою». І Господь щось відкриє. Можливо, аборт, розпусту, корупцію, гріхи минулих поколінь...

Молитва має силу, і відомо багато чудес у відповідь на молитву. Можливо, наша молитва стане тією загорожею в проломі, про яку говорив Господь. Невідомо, які саме гріхи відкриє вам Бог, але якщо Він відкриє їх, то чи готові ви просити в Нього прощення? Раптом Бог змилосердиться і відведе від нас це лихо.

Неемія це зробив, і Бог почув його і послав благословення. Варто спробувати. Біблія говорить, що «дуже могутня рівна молитва праведного» (Як. 5:16).

Олександр Чмунт.

І ЗНОВУ СТРАТЕГІЧНА ЗУСТРІЧ ПОКОЛІНЬ!

Попри війну та інші виклики часу жіноче служіння УЦХВЄ невпинно рухається, розвивається, шириться й продовжує приносити плоди на славу Божу.

Уже вдруге цьогоріч відбулася особлива зустріч поколінь — зустріч лідерок жіночого служіння України. У Тернополі на базі церкви на Квітовій 8-11 травня 2023 року зустрілися керівництво та рада Департаменту жіночого служіння УЦХВЄ з сестрами молодшої генерації, котрі активно служать жінкам на різних рівнях та в різних куточках України.

Щемко та зворушливо, коли зустрічаються епохи: досвідчені жінки, які несуть служіння та віру Господу вже протягом десятиліть, і нова генерація молодших, котрі повні нових ідей, знання новітніх інструментів благовісту, — і всі об'єднані та єдині у смиренні перед Богом, бажанні виконати Його місію та тішити Його своїми життями й плодами своїх служінь.

Директорка Департаменту жіночого служіння УЦХВЄ Людмила Бендус координувала цю кількадечну зустріч. Адміністраторка Департаменту Людмила Степанченко та координаторка всеукраїнського служіння дівчатом Оксана Малішук були в числі організаторок. Усі присутні радо вітали багаторічних учасниць ради Департаменту: Лідію Іванченко (відповідальну за всеукраїнське молитовне служіння), Ганну Собко (одну зі старійшин жіночого служіння УЦХВЄ), Зою Виборну (координаторку всеукраїнського служіння вдовцям). Мудрість старших, креатив, запал та ідеї молодших і в усьому присутність Святого Духа — такою була атмосфера цих насичених днів.

Одного з ранків відбулася ще одна історична зустріч. Налагоджували дружбу два масштабні напрямки служіння в УЦХВЄ: жіночий та молодіжний. Лідерки жіночого служіння знайомилися з лідерами молодіжного служіння України.

Команди ділилися досвідом, викликами та підбадьореннями й домовилися навіть готувати спільні проекти!

А увечері того дня учасниці мали спільне жіноче служіння з тернопільськими сестрами за участі понад 150 тернопільянок.

За результатами зустрічі було вирішено прийняти до ради Департаменту нових учасниць: Олесю Банах (координаторку всеукраїнського жіночого служіння в онлайн) та Олену Кузовенкову (координаторку служіння заміжнім жінкам).

Масштабне залучення молодшого покоління до вже діючої ефективної, багаторічної праці — це добрий приклад для поколінь засновників та першопродівців всіх рівнів та сфер на ниві Божій. І запорука розвитку й добрих результатів у служінні.

І знову нагадаємо молодшим: «Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові,

у дусі, у вірі, у чистоті!» (1 Тимофія 4:12).

А усім нам: «Коли хто служить, то служи, як від сили, яку дає Бог, щоб Бог прославлявся в усьому Ісусом Христом, що Йому слава та влада на віки вічні, амінь» (1 Петра 4:11).

Олеся Банах.

СВЕКРУХА, ТЕЩА ЧИ — МАМА?

29 квітня в житті жіноцтва УЦХВЄ Івано-Франківщини був особливий день. Вперше в історії жіночого служіння відбулася зустріч для всіх свекрух та тещ. На обласну конференцію на тему «Свекруха, теща чи мама?» прибуло понад 100 учасниць із церков Івано-Франківська та з усієї області.

Вітальним словом (але наскільки ж воно було повчальне!) і молитвою розпочав захід єпископ Юрій Веремій. Галина Черняк, обласна відповідальна за жіноче служіння, теж гаряче привітала всіх присутніх і координувала всі етапи заходу. А їх було чимало.

Свідченнями ділилися Галина Фафендик, Ольга Тимків та Світлана Зубашева. Це були історії до сліз, приклади неймовірної посвятності та жертвовності свекрух і тещ, цінний життєвий досвід.

Далі було звернення Олеси Банах, гостре, але промовисте й корисне для всіх, адже вона представляла результати опитування на сторінках служіння жінкам в онлайн.

Власне, аудиторію запитали, якою, на їхню думку, має бути ідеальна свекруха і яких змін у свекрухах і тещаж бажали б опитувані. Було і гірко, і з гумором, і з досвідом невісток та зятів давнини, переданим в українській народній творчості. І навіть із повчанням від українських віруючих

минулого сторіччя — присутні мали годину почути «10 порад свекрухам для того, щоб мати добру невістку», взяті з «Календаря місіонера» за 1937 рік.

Після смачного обіду, за який щира вдячність сестрам кулінарного служіння, відбулася панельна дискусія. На понад 60 гострих, складних, практичних питань відповідали: Оксана Сем'янів, Надія Вацик, Ганна Попідоха, Світлана Гіляка, Марія Бойчук, Марія Данилюк та Марія Діванчук. Розмова була захоплюючою й дуже активною, лунали цінні коментарі та практичні свідчення із зали. Майже дві години дискусії минули, як мить.

Насамкінець молитвою благословили всіх учасниць заходу присутні на заході служителі церков області та всі спільно ревно помолитися за Україну.

Окрема подяка — сестринському гурту за чудовий спів, який налаштував всіх на якісне слухання, вдячність та поклоніння Богові.

Олеся Банах.

15 ВПЛИВОВИХ ЦИТАТ ВІД ПАСТОРА ТІМА КЕЛЛЕРА

Пастор і автор бестселерів Тім Келлер помер у п'ятницю, 19 травня, через три роки після того, як у нього діагностували рак підшлункової залози. У Келлера була довга і впливова кар'єра служителя. Під час свого пасторського служіння він регулярно навчав про любов і доброту Бога через свої проповіді, книги й дописи в соціальних мережах. Келлер є автором майже трьох десятків книг. Ось натхненні цитати про віру, християнство і Божу доброту від пастора Тіма Келлера.

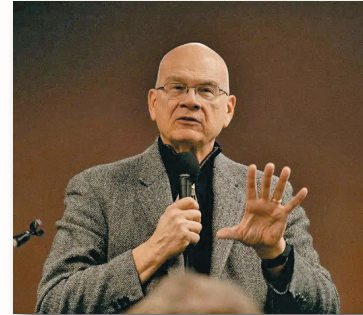
«Бути любленим, але не пізнаним — це втішно, але поверхнево. Бути пізнаним, але не любленим — це наш найбільший страх. Але бути повністю пізнаним і по-справжньому любленим — це те, як нас любить Бог. І те, чого ми потребуємо найбільше» («Значення шлюбу: Зустріч зі складнощами подружніх зобов'язань з Божою мудрістю»).

«Ми, сучасні люди, думаємо про чудеса як про припинення природного порядку, але Ісус мав на увазі, що вони є відновленням природного порядку. Біблія говорить, що Бог не створив світ для того, щоб у ньому були хвороби, голод і смерть. Ісус прийшов, щоб відновити зіпсуте і зламане... Чудеса Ісуса — це не просто виклик для розуму, але обітниця, що світ, якого ми всі прагнемо, настане» («Причина для Бога: Віра в епоху скептицизму»).

«Ми більш грішні й недосконалі, ніж коли-небудь наважувалися вважати, але водночас ми більш люблені й прийняті в Ісусі Христі, ніж коли-небудь наважувалися сподіватися» («Значення шлюбу: Зустріч зі складнощами подружніх зобов'язань з Божою мудрістю»).

«Віра не залежить від того, що ви відчуваєте. Віра — це жити й вірити в те, що є істинно, попри те, що ти відчуваєш».

«Любов без істини — це сентиментальність; вона підтримує і стверджує, але тримає у запереченні своїх недоліків. Правда без любові — це суворість; вона дає інформацію, але таким чином, що її

неможливо почути. Натомість Божа спасенна любов у Христі позначена як радикально правдивість про те, ким ми є, так і радикально, безумовно прихильністю до нас» («Значення шлюбу: Зустріч зі складнощами подружніх зобов'язань з Божою мудрістю»).

«Якщо ми думаємо, що ми не такі вже й погані, ідея благодаті ніколи нас не змінить. Зміна приходить, коли ми бачимо потребу в Спасителі і отримуємо його» («Блудний Бог: Відновлення серця християнської віри»).

«Якщо ви не радісні, не смиренні і не вірні наодинці з Богом, то те, яким ви хочете здаватися зовні, не відповідатиме тому, ким ви є насправді» («Молитва»).

«Толерантність — це не про відсутність переконань. Це про те, як ваші переконання спонукають ставитися до людей, які з вами не згодні».

«Ідея, що коли ти живеш добре, то все в тебе буде добре, — хибна. Ісус був найморальнішою людиною, яка коли-небудь жила, але Його життя було повне

досвіду бідності, відкидання, несправедливості і навіть тортур».

«Ви не усвідомите, що Ісус — це все, що вам потрібно, поки Ісус не стане всім, що у вас є» («Фальшиві боги: порожні обіцянки грошей, сексу і влади та єдина надія, яка має значення»).

«Коли люди кажуть: "Я знаю, що Бог прощає мені, але я не можу пробачити собі", вони мають на увазі, що підвели ідола, схвалення якого важливіше, ніж Боже» («Фальшиві боги: порожні обіцянки грошей, сексу і влади та єдина надія, яка має значення»).

«Віра без сумнівів подібна до людського організму без антитіл. Люди, які безтурботно йдуть по життю, занадто зайняті або байдужі, щоб ставити собі важкі питання про те, чому вони вірять так, як вірять... Віра людини може зруйнуватися за ніч, якщо вона роками не вміла терпляче прислухатися до власних сумнівів, які відкидаєш лише після тривалих роздумів... Недостатньо дотримуватися переконань лише тому, що ви їх успадкували».

«Християнське Євангеліє полягає в тому, що я настільки недосконалий, що Ісус повинен був померти за мене, але я настільки люблений і цінний, що Ісус був радий померти за мене. Це веде до глибокого смирення і водночас глибокої впевненості». («Причина для Бога: Віра в епоху скептицизму»).

«Якщо людина осягнула сенс Божої благодаті, вона буде справедливою. А інакше вона може говорити, що вдячна за Божу благодать, але в серці бути далеко від нього. Благодать робить вас справедливими» («Щедра справедливість: Як Божа благодать робить нас справедливими»).

«Бог любить нас не за те, що ми придатні для служіння; Він любить просто тому, що любить. Це єдиний вид любові, в якому ми можемо бути впевнені, і це єдиний вид любові, який неможливо втратити». («Від Галатів для вас»).

РАДА ОФІЦІЙНО ВИЗНАЛА РАШИЗМ ДЕРЖАВНОЮ ІДЕОЛОГІЄЮ РОСІЇ

Верховна Рада офіційно визнала рашизм державною ідеологією Росії та закликала міжнародні організації засудити політику та практику рашизму. За відповідну заяву проголосував 281 народний депутат.

У заяві Рада звернулася до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї НАТО, урядів та парламентів іноземних держав із закликом засудити ідеологію, політику та практику рашизму. «Ця заява є важливим кроком у боротьбі з поширенням ненависті та дискримінації в усьому світі», — заявив нардеп від «Європейської солідарності» Олексій Гончаренко.

За його словами, Росія використовує рашизм як державну ідеологію, щоб пропагувати свої політичні погляди та легітимізувати свої дії. Він також зазначив, що ця заява є важливим кроком у підтримці всіх людей, які стикаються зі стигмою та дискримінацією на основі расових, етнічних чи інших ознак.

Раніше Рада вже виступала з заявами про порушення прав людини в окупованому Криму та в зоні конфлікту на Донбасі, а також закликала міжнародну спільноту підтримати Україну у боротьбі з агресією Росії.

У світі відомі випадки, коли держави використовують рашизм як засіб контролю та маніпулювання суспільством. Унаслідок цього люди стикаються з дискримінацією, насильством та іншими формами протидії їхній активності та правам. Заява Ради є важливим

кроком у боротьбі з цими негативними явищами в усьому світі.

Що ж таке режим рашизму та яку загрозу він створює міжнародній безпеці?

Режим рашизму — це системне порушення прав та свобод людини, яке характеризується культом сили, насильством та самопіднесенням своєї країни й утискуванням інших народів. Цей режим активно застосовує експансіоністську державну політику та пропагує ідею «руського міра», що порушує міжнародне право та скоює злочини проти людства. Наприклад, російська війна проти України є безпосереднім наслідком такої політики. Ідеологічні засади та політика рашизму загрожують міжнародному порядку та безпеці всього світу.

У зв'язку з цим Верховна Рада України прийняла постанову щодо цієї проблеми.

Крім того, Верховна Рада засудила режим президента російської федерації в. путіна як злочинний та закликала міжнародну спільноту долучитися до визнання його політичного режиму злочинним.

Ще у заяві закликають до вживання реальних заходів для притягнення військово-політичного керівництва російської федерації до відповідальності за злочини, вчинені стосовно України та її народу, і до об'єднання зусиль країн світу для подолання загроз, якими є чинний політичний режим російської федерації, ідеологія та практика рашизму.

Отже, Рада визнала рашизм державною ідеологією Росії та закликала міжнародні організації підтримати засудження політики та практики рашизму. Ця заява важлива для боротьби з дискримінацією та насильством на основі расових, етнічних чи інших ознак в усьому світі.

РОЗЧАРУВАННЯ

Список розчарувань нескінченний для кожної окремо взятої людини. Розчарування — це те, що відбувається в глибині душі і дуже чітко відображається на обличчі. Це крах наших надій і бажань, коли відбувається те, чого ми не хочемо, що не приймаємо, що нам неприємне. Найважчі розчарування пов'язані з людьми. Наприклад, у сімейному житті.

Кожен зрадник розчарований у чомусь. Там, де є розчарування, є і критика. Юда, згідно з Біблією, критикував хоча б найменше один Ісусів вчинок.

«Марія ж, узявши літр нардового чистого дорогоцінного мира, помазала ноги Ісуса і обтерла волоссям своїми ногами Ісуса; і дім наповнився пахощами мира. Тоді один з учеників Ісуса, Іуда Симонів Іскаріот, який хотів видати Ісуса, сказав: а чому б було не продати це миро за триста динарів і не роздати убогим?» (Ів. 12:3-5).

Юда «гнівався» і з інших причин, для нас не відомих. Інакше б він не зрадив Ісуса. Можливо, він був невдоволений «слабкістю» Ісуса, Його небажанням підняти повстання і узяти владу у Своєї роки. А ця Ісусова незрозуміла готовність померти... Можливо, Юда не хотілося бути частиною розгромленого руху. Юда розчарувався в Царстві Божому, яке проповідував Ісус. Тому перейшов на бік царства земного.

Напевне, він не був таким спочатку. Він накопичував свої розчарування довгий час. Любов, навіть якщо вона і була справжньою, здатна через розчарування і тривале почуття образи перетворитися на справжнісіньку ненависть. Юда приходив до своїх товаришів і тому зраджує їх.

Розчарування Юди

Юда Іскаріот розчарувався в Ісусі Христі. Кожен зрадник приходив до усвідомлення, що не поділяє поглядів своїх товаришів і тому зраджує їх.

Якщо не слава в Ісусовому Царстві, то гроші в царстві земному!

«Тоді один з дванадцятьох, званий Іудою Іскаріотом, пішов до первосвященників і сказав: що хочете дати мені, — і я вам видам Ісуса? Вони запропонували йому тридцять срібників. І відтоді він шукав нагоди, щоб видати Ісуса» (Мт. 26:14-16).

Після арешту Ісуса приходив усвідомлення скоєного і... нове розчарування своїм вчинком і тим, що з цього вишло. Юда став чужим для апостолів і не став своїм серед єрусалимських юдеїв. Синедрион заплатив за зраду Ісуса плату за здоров'я раба. За того, хто день тому міг здійснити повстання в Юдеї, дають 30 срібних монет! Насправді це була ціна самого Юди, ціна його розчарування, ціна його вчинку. Юда розумів, що видав на смерть ні в чому не винну людину. Нове розчарування кидає його в ще більший відчай. Не варто вестися своїми розчаруваннями, потрібно їм протистояти! На жаль, Юда покінчив життя самогубством.

Інші апостоли, до речі, теж були дуже розчаровані, проте вони любили Ісуса, що їм допомогло. Їхне горе і розчарування після розп'яття були величезними. Вони не хотіли цього, не розуміли цього, вони були шоковані. Проте вони не дозволили своєму розчаруванню зруйнувати їхню віру і духовне життя. Чи не встигли дозволити йому зробити це. Ісусове Воскресіння повністю знищило їх розчарування. Спілкування з воскреслим Ісусом подарувало їм радість.

Від найбільших, найважчих розчарувань у людському житті може позбавити тільки Господь.

ДРУГИЙ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК ДКВС ПРОВЕЛИ У МІНІСТЕРСТВІ ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

3 травня в Києві пройшов Молитовний сніданок на базі департаменту кримінально-виконавчої служби Міністерства юстиції України. Ініціатором заходу вже другий рік поспіль є Українська християнська місія «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі» спільно з очільницею департаменту, заступницею міністра юстиції України Оленою Висоцькою.

За словами В'ячеслава Когута, виконавчого директора Місії (представника від УЦХВЄ), Молитовний сніданок стає доброю традицією у стінах Мініюсти. Він уже став своєрідним майданчиком для особистого знайомства, діалогу та спільної молитви службовців ДКВС із представниками Церков. «Українська християнська місія «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі» та департамент кримінально-виконавчої служби співпрацюють вже понад 20 років. І ми бачимо

результати цієї співпраці — людські життя змінюються на краще. Ті, хто ще вчора не уявляв свого життя без злочинів, починають жити чесно», — каже В'ячеслав Когут.

Є багато спільних проєктів, спрямованих на духовну, психологічну та фізичну допомогу в'язням, персоналу установ та дітям ув'язнених.

«Молитва, що об'єднує» — так звучало гасло молитовного сніданку. Як підкреслює В'ячеслав Когут, особливо радісно було бачити серед гостей заходу Енді Корлі представника Prison Fellowship International, міжнародної гуманітарної організації, яка пропонує групи вивчення Біблії у в'язницях та програми спонсорства для дітей ув'язнених, програми реабілітації. А також Андреї Бріє, представника Fundatia Prison Fellowship Romania (В'язничного товариства Румунії).

Учасники заходу вшанували хвилиною мовчання пам'ять загиблих внаслідок збройної агресії російської федерації проти України.

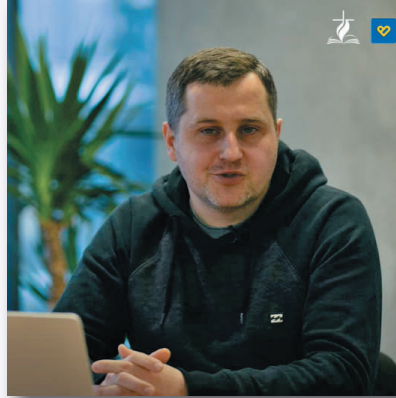
Свою історію змін у житті розповіли колишні в'язні, які нині є волонтерами програми «Слухати, щоб вірити». Це було живе свідчення того, що співпраця служителів Церкви та працівників установ виправних закладів в Україні змінює людські життя на краще.

Олена Висоцька та В'ячеслав Когут відзначили подяками партнерів ДКВС України — людей, чиї серця впродовж багатьох років вірні Богові у праці з засудженими.

chve.org.ua.

ЦЕРКВА ПІД ЧАС ВІЙНИ

3 першого дня російської агресії проти України Українська Церква Християн Віри Євангельської зайняла проактивну позицію для допомоги суспільству. На сьогодні волонтери УЦХВЄ евакуювали понад 160 000 осіб із гарячих точок, із прифронтових територій і місць, де велися особливо важкі обстріли.

єдобро

23 000 тонн гуманітарних вантажів зібрані членами місцевих церков УЦХВЄ.

Ми дякуємо Господу за всіх благодійників, котрі стали відповіддю Божою на кризу людей.

Коли стало зрозуміло, що війна триватиме значно довше, ніж

всі очікували, комітет єпископів УЦХВЄ прийняв рішення про заснування благодійного фонду. Мабуть, уперше в історії українського законодавства благодійний фонд створили не окремі приватні особи, а церква. До наглядової ради входять ключові єпископи нашого братства, управління здійснюють компетентні служителі, котрі знають, як виконувати доручення, необхідні для цього періоду.

Ми віримо, що саме через цей благодійний фонд ми зможемо налагодити співпрацю з великими міжнародними організаціями задля

допомоги українському народу. Дякуємо Богові, що можемо використувати цей інструмент, і вже сьогодні бачимо певні плоди благословення.

Благодійний фонд має ключове завдання і місію — допомогти місцевим церквам вийти на новий рівень діяльності. Ми завжди будували свої відносини на такому рівні, щоб не розголошувати, що робить Церква. Сьогодні зовсім інший період та інший час, тому потрібно чітко фіксувати все, що ми робимо.

Більшість благодійних організацій і фондів мають відповідні законодавчі нормативи, які потрібно фіксувати у звітах.

Вдячний усім нашим партнерам, усім причетним до діяльності фонду, усім, хто відповідає на нагальні потреби людей в Україні, за те, що в війна триватиме значно довше, ніж ви очікували, комітет єпископів УЦХВЄ прийняв рішення про заснування благодійного фонду. Мабуть, уперше в історії українського законодавства благодійний фонд створили не окремі приватні особи, а церква. До наглядової ради входять ключові єпископи нашого братства, управління здійснюють компетентні служителі, котрі знають, як виконувати доручення, необхідні для цього періоду.

Ми віримо, що саме через цей благодійний фонд ми зможемо налагодити співпрацю з великими міжнародними організаціями задля

Іван Білик.

Голова Благодійного фонду УЦХВЄ «Є Добро».

ЯК ПОЗБУТИСЯ ЛИЦЕМІРСТВА

Я вчилася мистецтву прикидатися з раннього дитинства. У четвертому класі вирішила, що хочу грати на флейті. Переконала маму підтримати мою нову пристрасть і з нетерпінням принесла додому новий блискучий інструмент. Тільки після цього я дізналася гірку правду: на флейті грати важко.

Я старалася і старалася, але не змогла відібрати жодного звуку. Зрозумівши, що навчання набагато важче, ніж я очікувала, і не бажаючи наполегливо працювати, я прийняла нове рішення: прикинутися, що вмю грати на флейті. Я вважала, що, загубившись серед оркестру, не буду викрита. І ось настав час для нашого першого концерту. Прекрасно розуміючи, що буде, якщо батьки про все довідаються, я придумала «хмару» обманів, щоб приховати сліди.

«Концерт скасували», — сказала я мамі. «Мої батьки на роботі», — сказала я в оркестрі. «Класно! — подумала я. — Я покрита на всіх рівнях».

День минув без подій. А потім задзвонив телефон. «О, — я почула, як моя мама здивовано сказала в телефон, — я думала, що концерт скасували». Ох. Я абсолютно забула, що в мамі багато подруг! У мене неначе провалився живіт, коли я почула, як вона повісила слухавку і попрямувала в мою кімнату. Я приготувалася. Я чекала наслідків. Але замість цього, поставивши одне просте питання, мама виклала мені важливий урок про удаваність і обман.

«Якщо ти не хочеш грати, — сказала вона, — чому ти просто не сказала мені про це?».

Згодом до мене не раз приходила геніальна думка: правда може значно менше зашкодити, ніж брехня. Я думала, моя брехня запобіжить конфлікту, викриттю, відмові і безлічі іншого негативного досвіду. Але в реальності брехня створює тиск і самотність, оскільки потрібно постійно прикидатися, щоб бути такою, якою ти не є. Життя, яке хоче дати нам Бог, — це життя, вільне від тиску удаваності.

Свобода бути самим собою

«Беззаконня мої я пізнав і гріха мого не утаїв. Я сказав: визнаю я перед Господом беззаконня мої, і Ти прости провини серця мого» (Пс. 31:5).

Тут мова про особливий різновид свободи — свободи, що приходиться з того, щоб бути самим собою. От чому багато хто з

нас любить проводити час удома в улюблених піжамах: ми відчуваємо розслаблення, коли є самими собою, з мінімальним страхом бути знехтуваними чи засудженими.

Бог хоче, щоб таку свободу ми відчували завжди. Він знає, що ми не ідеальні, і не хоче, щоб ми прикидалися. Він хоче, щоб ми були реальні і просили в Нього допомоги, щоб мати справу з речами, які ми так відчайдушно намагаємося приховати.

Мій друг сказав мені одного разу, що хороша духовна розмова — це коли ми можемо розповісти про провини. Це назавжди вкарбувалося в мою пам'ять, бо зазвичай мені не хочеться говорити про провини. Але правда в тому, що в нас у всіх є провини, і Бог хоче, щоб у нас була можливість говорити про неї, щоб услід за цим звільнитися від провини, а не ухилитися від розмови.

Лицемірство і брехня викликають тиск

«Коли я замовк, постарілися кості мої від благання мого увесь день. Бо день і ніч тяжіла наді мною рука Твоя, і свіжість лиця мого зникла, як у літню посуху. Беззаконня мої я пізнав і гріха мого не утаїв. Я сказав: визнаю я перед Господом беззаконня мої, і Ти прости провини серця мого» (Пс. 31:3-5).

Цей уривок застерігає, що почуття тиску приходять від того, що ми не вміємо справлятися з відчуттями провини і невдачі, а зовсім не від обставин, в яких ми опинилися. Виявляється, велика частина душевного дискомфорту викликається внутрішніми проблемами. Щиро кажучи, я не люблю визнавати це. Набагато легше звинувачувати обставини чи інших людей у тому, що я відчуваю. Але правда в тому, що дискомфорт зазвичай приходиться тоді, коли я хочу справити враження на людей і поводитися як людина, якою насправді не є.

Як Бог ставиться до лицемірів і брехунів

Для релігійних людей лицемірство та удаваність можуть стати способом життя. Легше наслідувати правила і намагатися мати добрий вигляд, ніж мати справу зі своїми істинними думками, почуттями та сумнівами. Ісус так зображував фарисеїв, одних із найрелігійніших людей: «Горе вам, книжники і фарисеї, лицеміри, що уподібнюєтесь розмальованим грабам, які зовні здаються гарними, а всередині повні кісток мертвих і всякої нечистоти. Так і ви на вигляд здаєтесь людям праведними, а всередині повні лицемірства і беззаконня» (Мт. 23:27-28).

Ісус суворо висловлювався про релігійність і лицемірство. А ви згодні з Ним? Мені хочеться думати, що я хороша християнка, оскільки роблю правильні речі і не скоюю серйозних гріхів. Але в Ісуса інша думка про це.

Ким ти прикидаєшся?

«І, коли молишся, не будь як лицеміри, які люблять молитися у синагогах і на перехрестях, заупиняючись, щоб бачили їх люди. Істинно кажу вам: вони вже мають нагороду свою» (Мт. 6:5).

Чи не прикидаєтесь ви праведником? Чи не прикидаєтесь, що молитесь, коли навіть не вірите, що Бог там, у тій ситуації? Чи не прикидаєтесь, що радієте з іншими, коли самі в цей час сповнені ревності і суперництва? Чи не прикидаєтесь, що довіряєте Богові, а самі в цей час просто поглинені страхом? Чи не прикидаєтесь, що піклуєтесь про інших людей тільки для того, щоб сподобатися їм?

Перший спосіб зупинити удаваність полягає у визнанні факту, про що каже Біблія: ніхто з нас не є достатньо хорошим. Отже, ви можете перестати це робити. «Ісус сказав йому: чому ти називаєш Мене благим? Ніхто не благий, тільки один Бог» (Мр. 10:18).

Тексти з Гал. 5:19-20, 2 Тим. 3:1-7 і Мр. 7:20-21 дуже корисно прочитати облудникам, бо вони говорять про гріхи, які ми можемо ігнорувати чи ховати.

Від лицемірства до цілеспрямованості

У вас зміниться фокус після того, як ви визнаєте свої гріхи перед Богом і духовними друзями. Замість тривоги, коли ви намагаєтесь виглядати добре, ви можете розслабитися, прийняти милість Божу, а потім допомогти іншим відчувати свободу.

Цю зміну ми бачимо в апостолі Павлі, який пройшов шлях від строгого фарисея, що живе за правилами, до одного з люблячих, вірних і позитивних людей Біблії!

«Вірне і всякого прийняття гідне слово, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішників, серед яких я перший. Та для того я й помилюваний, щоб Ісус Христос на мені першому показав усе довготерпіння, як приклад для тих, які будуть вірувати в Нього, для життя вічного» (1 Тим. 1:15-16).

Павло відчував, що він — один із найгірших грішників, проте Бог через Павла змінив тисячі життів! Якщо ви погодитесь з тим, хто ви є насправді, і приймете це, то Бог і через вас зможе зробити те ж саме!

Емі Квері.

ХРИСТІЯНИ РІЗНИХ КОНФЕСІЙ МОЛИЛИСЯ ЗА ПЕРЕМОГУ ТА ВІДБУДОВУ УКРАЇНИ НА МІЖКОНФЕСІЙНІЙ МОЛИТВІ В КИЄВІ

Міжконфесійна ініціатива «Християни для України» 28 квітня 2023 року влаштувала в Києві спільний молитовний захід «Друга міжконфесійна молитва за Україну». У заході взяли участь протестанти різних конфесій, зокрема п'ятдесятники, баптисти, члени харизматичних церков та месіанські євреї, а також римо-католики, греко-католики і православні.

Британський євангеліст Девід Гасавей, ініціатор Національного дня молитви за Україну, звернувся до одновірців із відеозверненням, в якому закликав молитися за швидку і повну перемогу України. Його заклик підтримав під час молитви пастор Євангельської пресвітеріанської церкви Вірджинії Брюс Андерсон.

«Готуй нас до нових справ! У пустелі страждань Ти ламаєш плани ворога і в перемозі відкриваєш нові можливості для країни без авторитаризму, корупції та зневіри», — молився Андерсон. Під час молитви Владислав Кулумбегов, служитель Єврейської месіанської громади в Києві, звершив молитву, в якій просив Бога та просив благословення для воїнів, які здобувають перемогу.

Усі молитви під час засідання були спрямовані на перемогу та висловлювали готовність Церкви взяти на себе провідну роль у післявоєнній відбудові України, зокрема її економіки, політичної культури, соціальної сфери та всього, пов'язаного з цим аспектом.

У ході молитовної сесії отець Олексій Самсонов, директор «Радіо Марія», молився за створення атмосфери турботи про потреби та благо народу, а пастор церкви «Скнінія Живого Бога» Валерій Алимов просив Бога, щоб Україна процвітала від подиху Божого та Його присутності.

Керівник Християнської відкритої академії Ярослав Лукасік молився, щоб український народ міг бачити майбутнє та бути готовим до змін, бути лідерами у випередженні подій та створенні нової України. Він також закликав бути Церквою, що вже живе в новій реальності, та створювати образ нової України.

Організатори мають намір проводити щомісячні міжконфесійні молитви за Україну та працюють над створенням інструментів, щоб ділитися молитвами навіть із нерелігійними українцями. Вони надрукували друге видання молитовників, які разом із гуманітарною допомогою для переселенців, біженців та військово-востужбовців роздають церквам та капелани.

Крім того, через Християнську відкритую академію реалізується благодійний проєкт «Білборди надії». Цей проєкт надає безкоштовні якісні макети для всіх, хто бажає за певних умов розмістити білборди з християнськими посланнями в українських містах і селах.

«МИ ВИРІШИЛИ РОЗПОЧАТИ НОВЕ ЖИТТЯ З БОГОМ», — У МОНАСТИРСЬКАХ ПЕРЕСЕЛЕНЦІ ЗНАЙШЛИ ДРУГИЙ ДІМ

Монастирська громада УЦХВС, що на Тернопільщині, встановила на своїй території чотири модульні будиночки для переселенців за програмою Благодійного фонду «Спасемо Україну». Тут оселилися родини з Донеччини та Херсонщини. Громада турбується про них і забезпечує необхідним.

Жителька Херсону Валентина потрапила до п'ятидесятницької церкви у Монастирських взимку. Жінка приїхала з бабусяю.

«Приїшли росіяни, ми були окуповані, під дулами автоматів ходили на роботу. Вони приходили, забирали у нас одяг. Постійно перевірки були, документи, мобільні телефони перевіряли. Коли Збройні Сили нас звільнили, росіяни перейшли на лівий берег, і тоді кожного дня розпочалися страшні обстріли. Росія тут себе показала: стріляли і по дітях, і по стареньких, і по інвалідах, де скупчення людей. Вони розказують, що тільки по воєнних об'єктах, але це неправда. Жити там вже було неможливо, ми вирішили їхати...»

Пенсіонерам, людям з інвалідністю дуже важко виїхати. Та ми не пошкодували, що виїхали. Якось подзвонила сусідка і сказала, що обстріляли нашу хату... Тут нас зустрів пастор Монастирської церкви Віталій. Він почав про нас турбуватися, як про рідних. Тут ми не чуємо пострілів, не ховаємося. Почали відвідувати церкву, покаючись і вирішили розпочати нове життя з Богом», — ділиться Валентина.

Мешканка ще одного будиночка Наталія Петрів приїхала з Донеччини разом із сином з інвалідністю. Через причиненої повномасштабної війни поблизу їхньої домівки впала ракета, осколки пошкодили балкон. Відтак залишатися там було небезпечно.

«Ми знаємо війну з 2014 року. Стільки

років жили та чули постріли, вибухи, але коли почалася повномасштабна війна, стало дуже страшно. Коли був перший приліт ракети, осколки пошкодили балкон, у мене дитина хвора, і я дуже злякалася. Йому не можна травмуватися, ні фізично, ні морально, тому вирішили їхати. Спочатку переїхали до Київської області, там були майже рік. А в березні переїхали сюди. Тут, у цьому будиночку, у мене почалося нормальне життя, як колись. Щодня прокидаюся з добрим настроєм. Я тут сплю спокійно. Моєму сину теж спокійно тут. Основне, що люди тут хороші, церква турбується про нас» — каже Наталія.

Тетяна з родиною вибралася з окупованої частини Херсонщини. Жінка розповіла, що тут їх прийняли, як рідних.

«Я отримала тут другу сім'ю... Ми виїхали з Лівобережжя Дніпра у листопаді з донькою, зятем та двома внуками. Евакуації не було, їхали самі машиною, поспіхом, бо у нашому селищі росіяни почали будувати укріплення: окопи, зуби дракона, піраміди. Мій будинок стояв на відстані двохсот метрів від цих споруд, було дуже лячно там залишатися. Ми їхали поспіхом з тривожною валізою. Донька із зятем залишилися в Києві, а я приїхала сюди.

Випадково дізналася про можливість тут оселитися, познайомилася з пастором Віталієм. Я все шукала підступу: як можна жити в таких гарних умовах (тут є все — від ложки до мийних засобів) і безплатно? Дуже задоволена умовами проживання. Якби не ці люди, було б мені дуже важко. Перехожі люди йдуть мимо, нікому ти не потрібний. А тут ми відчули себе потрібними. Я раніше навіть молитви «Отче наш» не знала, а почала ходити до церкви, покаючись, прийняла водне хрещення. Іноді бувають важкі моменти, але тримасмося. Слава Богу! Читаємо Боже Слово. Пастор нас підтримує».

На початку повномасштабної війни у

Монастирських проживало більше тисячі переселенців з південно-східних областей. П'ятидесятницька церква готувала для них продуктивні набори.

«Через соціальне служіння ми стараємося людям донести Євангеліє. З міської ради отримуємо списки одиноких, літніх людей, малозабезпечених сімей, їдемо до цих людей і роздаємо продуктивні набори. Після повномасштабного вторгнення до цих людей додалися також і переселенці. У нас в територіальній громаді на початку війни налічувалося 1200 переселенців. Щомісяця у центрі міста роздавали їм продуктивні набори. Хто потребував прихистку, ми шукали квартири, старалися надати їм житло. Також Бог допоміг поставити чотири модульні будиночки, де проживають три сім'ї з Херсону та одна з Донеччини», — розповідає пастор Монастирської церкви Віталій Попович.

За його словами, серед переселенців є такі, хто раніше не відвідував жодну церкву, навіть православну. А сьогодні одна з мешканок модульних будиночків уже прийняла водне хрещення.

«Маю мрію, щоб Слово Боже поширювалося, щоб церква світилася цим світлом, яке хоче бачити Христос, щоб люди у нашій громаді показували це світло і доносили Божу любов до людей і світі та славили Отця за наші добрі діла», — продовжує пастор.

Додамо, що Монастирська п'ятидесятницька церква утворилася у 2019 році. Відтоді громада проводить соціальне служіння. Церква турбується про одиноких і малозабезпечених мешканців міста.

Людмила Путькалець.

ГОНІННЯ У ВЛАСНОМУ ШЛЮБІ

Родина мого чоловіка ревно дотримувалася батьківських звичаїв, і саме слово «баптист» (так у нас називають євангельських віруючих) викликало ненависть. Тож коли я почала ходити на зібрання, вони (а точніше, ворог через них) різними способами намагалися зупинити мене.

Не раз серед ночі чоловік приводив друзів нападитку, і вони казали: «Ти що, не мужик? Дай їй так, щоб забула туди дорогу!».

Чоловік заходив у кімнату, де я була з дітьми, брав мене за барки і хотів вдарили, та не міг. І зранку дивувався, чому так.

Я добре знала, що він любить мене і дітей. Іноді він лагідно просив: «Я не буду курити і пити, ми щасливо заживемо, тільки не ходи туди!». Та я вже знала, що без Бога щастя не буває.

Особливо важко було на свята, найбільше — на Пасху. Я покірно збирала кошик, клала все, що «треба», а ще туди капали мої сльози. Я мріяла про водне хрещення, обов'язково на ріці, я у білій одежі, і багато людей спостерігають, яке це щастя!

Та якось бачу сон: у церкві причастя, підносять хліб і мені, я хочу взяти, а служитель запитує: «Ти хто така?». — «Сестра твоє!» — «То бери». На наступному зібранні я записалася на водне хрещення у басейні. Коли повернулася додому із мокрою білою одежею, чоловік все зрозумів і змирився, мовляв, ходи собі, лиш дітей не бери!

Напередодні виборів президента у церкві оголосили піст. Чоловік зауважив, що я не їм, лише воду п'ю. Я пояснила, чому. Наступного дня він із друзями після роботи «зняв стрес». Хтось із компанії почав обливати брудом віруючих. Чоловік взяла така ревність, він мало стіл не перевернув: «Ось ви журуете, а віруючі постять за Україну, тільки воду п'ють!». І пішов звідти.

Бог працював і зі мною. І коли чоловік приходив додому нетверезий, я закривала рот рукою, щоб не зірватися на крик і сварку.

Пригадую смішний випадок. Ми прочитали свідчення одного пастора. Він бачив, що люди грішать, і ревно помолвився, щоб Бог прийшов вогнем. Під час зібрання почалося щось неймовірне! Когось пекли руки (мабуть, крав), когось — ноги, а одну сестру — язик! Моєму чоловікові це так сподобалося! Каже: «От якби і на твій язичок вогонь зійшов».

Минув час, і якось вранці я прокинулася, дивлюся — він сумний ходить по

подвір'ї... «Що сталося?». — «Я майже не спав, дуже пече язик, що я вже не робив — марно». — «Ти певно їв щось гостре». — «Та ні».

Ми дивилися одне на одного, розуміючи, що це Бог промовляє.

Я продовжувала молитися. Чоловік кинув курити, бо як тільки робив затяжку, починався сильний кашель, хоча рентген нічого не показував. А алкоголь дуже піднімав тиск.

Господь знає, як до кого промовляти. Помер наш близький сусід, дуже побожний, прислужувався у церкві, але завдавав сім'ї великого болю, бо випивав. Через це й помер. Мій чоловік пішов на похорон і, почувши, як священник каже, що ангели забрали цю душу до Бога, задумався: як алкоголь може піти до Бога?..

Стояла спека. І чоловік подумав, що одразу після церемонії піде на пиво. Тільки подумав, як бачить видіння: по зеленій траві ніби пливе висока осяйна Постаць і зупиняється перед ним. Він зразу зрозумів, Хто це. А поруч — інша картина: випалена земля, і по ній іде покійний — у брудній одежі, не такий, як на столі — у новому костюмі, білій сорочці. Дивиться на мого чоловіка і радісно тягне руки до Ісуса, промовляючи: «Бачиш, куди я зараз піду». Ісус розвертається і відходить в далечинь, і якась прозора стіна стає між Ним і покійником. У того зникає усмішка, він розуміє, що йому не туди. І поринає вглиб землі. Чоловік наляканий прибіг додому і все розповів мені.

Друге видіння було на Різдва. Увечері ми дивилися «Страсті Христові». А вранці чоловік розповів, що прокинувся від страшного гарчання. Глянув у вікно — і побачив якогось монстра, який дивився на нього. Зірвався, щоб йому «врізати». Та Господь зупинив його. Тоді чоловік призвав Ім'я Ісуса, і все зникло.

Я запитала, що він про це думає. «Моє серце наворачується до Бога, і сатана лютує, бо все життя я служив йому».

Ось такими чудесами наш люблячий Отець притягнув мого дорогого чоловіка, за що Йому щира подяка і хвала!

Галина Фафендик.
Івано-Франківськ.

«ЛИШЕ БОГ ВИРІШУЄ, ЯК ЙОМУ ЗЦІЛЮВАТИ»

Моє дитинство та юність проминули без віри в Господа. До Бога навернувся в 44-річному віці, прийняв святе водне хрещення, а через рік захворів на цукровий діабет. Показники цукру були досить високі — близько 20 ммоль/л. Коли пішов до ендокринолога, лікарка подивилася аналізу й сказала, що потрібно колоти інсулін. Наступного дня треба було прийти з паспортом, оформити все та отримати той інсулін на цілий місяць.

Коли повертався додому, то стогнав, плакав, молився, кликав до Бога — так не хотілося мені колотися інсуліном. Удома разом із дружиною також плакали й молилися. Усю ніч я провів у молитві на колінах. Уранці, тільки розвиднилося, зібрався й пішов у поліклініку. Прийшов дуже рано й сів під кабінетом ендокринолога. До прийому лікарів було півтори години. У коридорі — лише санітарки. Невдовзі санітарка вийшла з кабінету ендокринолога, і я помітив, що вона не вимкнула світло. Через причинені двері заглянув до кабінету й побачив за лікарським столом старшу жіночку з дуже сивим волоссям. Я попросив дозволу зайти та, отримавши його, розповів причину свого візиту. А вона відповіла: «Ти завжди встигнеш сісти на інсулін. Почнімо з дієти». Її слова були для мене, мов бальзам на серце.

Та жінка дала мені папірець, щоб я записував, і стала розказувати, що можна їсти, а що ні. Список того, чого не можна їсти, був у кілька разів довшим за той, що

можна. Наступного дня розпочалися мої дієтичні страждання, їсти хотілося постійно. Уночі снилася їжа, за стіл сівав — хотів їсти, уставав із-за столу — хотів їсти. За перший місяць дієти втратив 8 кг, за другий — 7, за третій — 4. Моя дієта тривала 11 місяців і 21 день, хоча вже на кінець третього тижня рівень цукру нормалізувався й весь час був у нормі. Через три місяці я вирішив піти до лікаря знову, щоб розширив мені дієту, бо несла була терпіти почуття голоду.

Коли зайшов до кабінету, то побачив молоденьку лікарку, розповів їй про минулий візит та висловив бажання поспілкуватися знову з тією сивою жіночкою. А вона відповідає: «Я тут працюю вже десять років, і за весь цей час у нас ніколи не було старшої сивої лікарки». Тоді я пішов до завідувачки відділення — і вона сказала те саме: у них ніколи не було такої лікарки. Тоді я звернувся до завідувачки поліклініки, і вона підтвердила: «Ви щось переплутали, у нас ніколи не було такої лікарки».

Я вийшов з поліклініки й думаю: «Я не непритомнів, пам'ять при мені, ніби все нормально. То що ж тут діється?». І надумав піти до пресвітера церкви, щоб поговорити з ним про це.

Коли розповідав йому, то помітив, що він усміхається. А коли все розповів, пресвітер запитав: «Ви ж молилися?». Кажу: «Та не те слово, я кричав до Бога, щоб мене зцілив». Пресвітер тоді: «Лише Бог вирішує, як Йому зцілювати: чи через ліки, чи через молитву братів, чи руками лікарів, чи через ангела, якого Він вам послав». Після його слів мені стало радісно: «Невже Господь почув мене, такого

незначного й послав Свого ангела?». А разом із цим і страшно, що Він чує кожне наше слово й думку.

Так ось, як я вже згадував, моя дієта тривала 11 місяців і 21 день. Тоді мене запросили на відкриття дому молитви в с. Чорних. Ми з братами приїхали завчасно, у приміщенні було достатньо місця. Та чим ближче до початку зібрання, тим більше людей приходило. Довелося виставити всі лави, щоб люди розмістилися. Люди стояли одне біля одного настільки щільно, що неможливо було розвернутися. Повідчиняли вікна, незважаючи на зимову пору, бо люди стояли навіть

зовні під вікнами, щоб почути.

Я розумів, що Бог від цукрового діабету мене зцілив, але від тривалого стояння з'явився біль у правому підребер'ї. Уже через 20 хвилин біль став нестерпним. Спробував іти до дверей — не вдається протиснутися. Тоді вирішив через вікно, яке було поруч. Попросив брата, щоб допоміг мені перелізти через нього, та лиш рушив, як за кафедру вийшов Григорій Філімончук і сказав: «Ми з братами вирішили, що я буду закінчувати зібрання, але Бог мені відкрив, що тут є людина, яка дуже страждає від болю, тому не буду багато говорити, а одразу почнемо молитися за зцілення. Кладіть одну руку на хворе місце, а другу піднесіть догори — і будемо молитися». Мене ніби струмом пронизало від маківки до п'ят: «Та це ж про мене він говорить!». При перших же словах молитви біль миттєво зник.

Повернувшись додому ми дуже пізно, десь біля другої години ночі. Дружина запитала, чи розігріти гречки поїсти. А я вже на ту гречку й дивитися не міг, бо, бувало, тричі на день її їв. «Ні, — кажу, — дай чорного хліба з салом і часником, бо мене Бог зцілив». Так поступово я став розширювати свою дієту, і жодна їжа мені не шкодила. Господь зцілив мене повністю, і я вдячний Йому за це.

Степан Глушнюк.
(«Голос надії», №2, 2023).

ПІДНЕСТИСЯ НАД ПРОБЛЕМАМИ: ЯК ДОЛАТИ ТРУДНОЦІ ВІРОЮ

Читаючи Біблію, ми зустрічаємо життєві приклади людей, яких називаємо «героями віри». Вони переживали настільки важкі часи, що важко ї уявити. Йосипа зрадили рідні брати, проти Давида пішов його власний син, намагаючись відібрати царство. Авраам, Яків, Йосип, Давид, Мойсей, Павла, та й Сам Ісус — усі вони стикалися з труднощами, але пройшли випробування, слідували за Богом.

Що їм допомогло? І що з їхнього досвіду може допомогти нам?

У кожного бувають злети й падіння. Будь-хто може проходити часи, коли важко залишатися позитивним перед лицем труднощів. І складних обставин не уникнути — чи то втрата роботи, чи розрив стосунків або смерть близької людини... Однак віра може стати неймовірним інструментом Господнім, що допоможе впоратися зі складними ситуаціями й, врешті-решт, піднятися над ними. Коли ми вірою покладаємося на Бога в складні часи, ми дозволяємо собі набратися сили зсередини та дивитися за межі поточних обставин. Це стає можливим, бо Бог — джерело нашої сили.

«А ті, хто надіється на Господа, відновлять свою силу; вони піднімуть крила, як орли; вони бігтимуть і не втомляться; і підуть, і не ослабнуть» (Іс. 40:31).

Віра — це провідник

Таким чином, замість того, щоб застрягти в теперішньому моменті та

всіх труднощах, ми зосереджуємося на Бозі та обітницях, які Він дав нам. Це допоможе рухатися вперед, не забуваючи уроків, які ми засвоїли. І це дає надію на кращі дні майбутнього та допомагає віднайти мир.

Мир у серці — це емоційна підтримка, яку ми маємо завдяки вірі. Але віра також дає практичні поради щодо подолання труднощів. Боже Слово сповнене мудрості, і віра здатна допомогти нам прийняти рішення, що приведуть до добрих результатів у будь-якій ситуації.

Просто розгорніть Біблію, і серед історій її героїв ви знайдете уроки про терпіння, наполегливість, прощення, милосердя та справедливість — усі риси, необхідні для подолання життєвих труднощів із благодаттю та гідністю. Так ми отримуємо розуміння, як ці чесноти застосувати в повсякденному житті, і це може додати сили, коли вона найбільше потрібна. Просто спробуйте.

Віра допомагає довіряти Богові

Віра заохочує нас довіряти Божому провидінню, незважаючи на наше власне нерозуміння того, чому певні речі відбуваються в житті.

Насправді прийняття того, що ми не можемо змінити, часто стає одним із найбільших життєвих викликів. Та коли ми довіряємо Богові, ми постаємо перед труднощами, покладаючись на щось більше, ніж ми самі, і відчуваємо мир. Покладаючись на Його обітницю, а не на своє обмежене розуміння чи погляди, ми відкриваємо себе для можливостей зростати і зцілюватися — навіть якщо зараз для нас ніщо не має сенсу.

Боже Слово запевняє: «Господь іде перед тобою. Він буде з тобою; Він не залишить вас і не покине вас. Не бійся й не лякайся» (Повт. Зак. 31:6-8).

Віра допомагає знаходити розраду в молитві

Молитва — це безцінне джерело розради, тому що дозволяє спілкуватися безпосередньо з Богом. Це вкрай важливо у час боротьби з болем чи горем. Псалми можуть слугувати нам джерелом молитов у часи, коли важко добратися слів.

Загалом віра є потужним Божим інструментом. Саме вона здатна допомогти піднятися над будь-якими труднощами, з якими можна зіткнутися на життєвому шляху, — чи то фізичний біль, чи емоційні страждання, спричинені розчаруваннями й втратою.

Віра озброює духовною мужністю та силою, необхідними, щоб витримати усе, що приходить у наше життя, — витримати, дивлячись уперед, прямуючи до сповнених надією горизонтів (Іс. 43:2).

У Посланні до коринтян читаємо: «Ми не занепадаємо духом, коли не бачимо те, на що сподіваємося; скоріше ми зберігаємо внутрішню силу через негарзди, доки не з'явиться (очікуване)» (2 Кор. 1:9, сучасний переклад).

Отже, через що б ми зараз не проходили, ніколи не забуваймо, що наша віра — незмінний засіб, який допоможе знайти справжній мир серед сум'яття, хай би якими темними не здавалися наші дні (Рим. 5:3-4).

БЕЗМЕЖНЕ СВІТЛО

Посеред темряви Бог залишається нашим світлом. Коли навколо гаснуть всі вогні, Його світло продовжує сяяти. Коли ми занурені в сумніви, і здається, що темрява перемагає, Боже світло здатне пробитися крізь темряву і повернути нас до Його любові...

Святе Письмо говорить, що Бог є світлом (1 Ів. 1:5), і в Ньому немає темряви (2 Кор. 6:14). Як віруючі, ми поклоняємося Йому, як світлі, як Він у світлі (1 Ів. 1:7). Коли ми це робимо, то відчуваємо, як Його любов, радість і мир наповнюють наші серця (Ів. 15:11).

Боже світло також пронизує темряву наших випробувань і дає надію. У Псалмах читаємо: «Світло сходить у темряві для справедливих, Він ласкавий, і милостивий, і праведний!» (Пс. 111:4). Щоразу, коли ми відчуваємо, що не здатні пройти ситуацію, з якою зіткнулися, ми можемо звернутися до Бога та Його обітниць надії. Він ніколи не покине нас і не залишить на самоті.

«Не бійся!» — каже Він нам (Повт. Зак. 31:6). Тож дозволюймо Божому світлу яскраво сяяти у своєму житті!

Практичні кроки

Насамперед — молимося і просімо Бога

засяяти Своім світлом у вашому житті.

Щодня читаймо Його Слово і розмірковуймо над текстами про Його світло для нас. Оточімо себе іншими віруючими, які вміють підбадьорювати в нелегкій духовній мандрівці. Шукаймо можливості самим бути світлом для інших у скрутний час.

Дякуймо Богові за Його незліченні благословення, навіть коли їх важко побачити. Будьмо спокійними та довіряймо Йому, знаючи, що Він завжди поряд і ніколи не залишить нас у темряві на самоті.

Незалежно від того, з якою темрявою ми зіткнулися, пам'ятаймо, що Бог із нами. Він — наше світло і надія в цьому світі, повному темряви. Не біймося дозволити Його світлу яскраво сяяти через нас!

«І побачив Бог світло, що добре воно, і Бог відділив світло від темряви» (Бут. 1:4).

«А це звістка, що ми її чули від Нього і звіщаємо вам: Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви!» (1 Ів. 1:5).

«Удень сонце не буде тобі вже за світло, і не буде світити тобі місяць за сяйво, бо буде тобі вічним світлом Господь, а твій Бог за окрасу твою! Не заїде вже сонце твоє, і місяць твій вже не сховається, бо буде тобі вічним світлом Господь, і дні жалоби твоєї покінчатся!» (Іс. 60:19-20).

«Бо сонце та щит Господь, Бог! Господь дає милість та славу, добра не відмовляє усім, хто в невинності ходить» (Пс. 84:11).

Наше життя повне небезпек та загроз. І, наскільки це можливо, людина намагається їм запобігти. Правила медичної профілактики та гігієни, розпізнавальні знаки на дорогах, буйки на воді, попереджувальні знаки на виробництві тощо — усе це робиться, щоб застерегти, насторожити, мобілізувати, спонукати до уважності для уникнення аварій, нещасних випадків, трагедій, тобто для збереження життя.

У духовній сфері теж підстерігають небезпеки. Господь найкраще знає, як можна запобігти їм, і через Своє Слово дає відповідні рекомендації. Незадовго до розп'яття Ісус Христос в молитві до Отця просив за Своїх учнів: «Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого» (Ів. 17:15). Та навряд чи це зможе нам допомогти, якщо ми не дослухаємося до Його порад. У народі з цього приводу кажуть: «Береженого Бог береже». Тобто якщо хочеш, аби Бог тебе зберіг, зроби зі свого боку все, що Він радить.

В одній із пророческих книг читаємо: «Горе безпечним на Сіоні...» (Ам. 6:1). У часи достатку люди Ізраїля та Юди ставали безпечними, забували про Бога, відходили від Нього, творили собі інших богів.

БЕРЕЖИ СЕБЕ!

Сіон тут вжитий у значенні місця особливої присутності Бога. Добрий час, достаток, хороші можливості, спокій тощо не мають призводити до інертності, необережності, пасивності. Адже духовна боротьба за людські душі ніколи не припиняється.

Часом віруючі люди перекидають свою відповідальність за збереження стосунків із Богом та належного способу життя на Нього. І забувають, що інколи Він може ослабити Свою руку рівно настільки, наскільки нам вистачить власних сил, щоб втриматися за неї. Про це йдеться в посланні до Філадельфійської церкви: «Я знаю діла твої. Ось Я перед тобою дверей не зачинив, і їх зачинити не може ніхто. Хоч малу маєш силу, але слово Моє ти зберіг, і від імення Мого не відкинувся... А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробування, що має прийти на увесь всесвіт» (Об. 3:8-10). Іншими словами, Бог каже, що збереже того, хто зберіг те, що Він заповідав берегти, — Слово Його.

Найбільша загроза

То від чого ж нам по-особливому потрібно берегтися? Що є найбільшою загрозою для нас? Апостол Іван писав: «Ми знаємо, що Син Божий прийшов і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він — Бог правдивий і вічне життя! Дітоньки,

бережіться від ідолів! Амінь» (1 Ів. 5:20-21). Однією із найбільших небезпек для християнина є ідоли — тобто все те, що стає об'єктом для поклоніння, що ми фактично обожнюємо, чим замінюємо Бога.

Очевидно, що саме ідолів стосувалися слова царя Давида, коли він казав: «Я буду ходити в невинності серця свого серед дому мого, не поставлю я перед очима своїми речі нікчемної. Діло відступства ненавиджу, не приляже до мене воно, перекірливе серце відходить від мене, лихого не знаю» (Пс. 101:2-4). Він заявляв, що робитиме все можливе, аби в поле його зору не потрапляли непотрібні речі, які потенційно можуть спонукати до гріха, стати ідолами.

Інколи все починається з необережності, коли на перший план виходить нібито й невинна річ, але, задивляючись на неї, милуючись, захоплюючись, ми впадаємо в залежність від неї. А якщо ця річ пов'язана з окультними силами, то наше легковажне й необдумане ставлення введе нас у спокусу.

Якщо ми не відаємо переваги служінню Богові, не бережемо любов до Нього, то ідолом можуть стати наша зайнятість, цінні предмети, гроші, люди, яких намагаємось наслідувати, тощо. Тому Бог закликає берегтися від такої небезпеки. А для цього потрібно перебувати на достатньо високому духовному рівні, активно й розумно використовувати свій час.

Справжнє благочестя

Існують різні пояснення відносно того, що таке благочестя, але насправді «чисте й непорочне благочестя перед Богом і Отцем оце: зглянутися над сиротами та вдовами в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу» (Як. 1:27).

Отже, одна з найголовніших ознак побожного життя — збереження себе чистим від світу. Щоб уберегтися від всякого роду зла та гріха, від атак князя цього світу, який завжди залишається ворогом людських душ, потрібно триматися Слова Божого. Той же Давид казав: «Я в серці своєму заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе» (Пс. 118:11).

Молитва Ісуса Христа до Отця Небесного про те, щоб Він зберіг тих, хто вірить у Нього, у світі цьому від зла, залишається в силі. І коли ми робимо все залежне від нас, то, безумовно, відчуваємо Божу підтримку і допомогу та перемаємо зло.

Сьогодні можна почути багато виправдань відносно того, чому християни грішать. Проте апостол Іван буквально стверджував, «що кожен, хто народився від Бога, не грішить, бо хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий його не торкається» (1 Ів. 5:18). Бог дає нам силу, якою можна протистояти лукавому, коли ми бережемо себе.

Апостол Павло колись закликав свого

учня: «О Тимофію, бережи передання, стережися марного базикання та суперечок знання, неправдиво названого так. Дехто віддався йому, та й від віри відпав» (1 Тим. 6:20-21). Відкриття таємниць Святого Письма, розуміння Божих істин, досвід у практиці служіння є неоціненним багатством, яке потрібно примножувати з покоління в покоління, не втрачати, а берегти. Це хороша передумова для того, щоб Церква могла використовувати весь свій потенціал у боротьбі з гріхом.

Останнім часом нерідко можна почути, що скрізь спостерігається духовний занепад, відбувається моральна деградація. Проте завжди були та будуть ті, хто не ламається, не здається перед стіхами цього світу.

З листа до однієї з азійських церков: «Та ти маєш і в Сардах кілька імен, що одежі своєї вони не споганили і в білій зо Мною ходитимуть, бо гідні вони» (Об. 3:4) бачимо, що правило «як усім, так і мені» не працює відносно християн, які бережуть свою чистоту та святість, залишаючись вірними Богові.

Філадельфійську церкву Бог застерігав: «Я прийду незабаром. Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав» (Об. 3:11). Отримавши вінець, який символізує спасіння, кожен відповідає за його збереження аж до кінця. Дехто вважає, що це має відбутися якось саме собою. Проте ні. Бог закликає берегти те, що ми отримали від Нього, та берегтися від усього, що може нам нашкодити, та того, хто може нас обікрасти. Це наша відповідальність.

Ігор Крошук

МАМА-ДОНЯ: СЕКРЕТИКИ СТОСУНКІВ

Відбулася перша міська зустріч проєкту для мам та їх донечок «МАМИДОНІ»! У затишному, камерному складі та в надзвичайно привітному й комфортному франківському просторі Filter.if

Було тепло і натхненно. Вдячність нашій спікерці Людмилі Бендус, котра делікатно, але вичерпно донесла життєдайні істини і для мам, і для донечок.

Говорили про стадії у стосунках, які неможливо

обійти чи перескочити і які проходять всі мами й доні. Про те, що треба знати, аби пройти ці стадії без гостроти і болю. Нагадували, що Бог — досконалий, добрий, справедливий, милосердний і співчутливий Батько, і лише від Нього ми можемо вчитися бути добрими, милосердними, співчутливими і справедливими мамами і дочками. А якщо мама чи донька нестримані, часто зриваються на крик, не вміють вислухати і вмістити одна одну — їм пора у школу Отця.

Обговорили потребу кожної людини в любові і питанні меж, які дають безпеку. Згадували про емоційний інтелект, тобто вміння розбиратися у своїх

емоціях і правильно їх проявляти. Зокрема навчилися простого алгоритму, який допомагає виявляти свої емоції максимально коректно.

Вирішили, що треба знати, щоб змінити стосунки, хто саме відповідальний за перший крок у цих змінах і що саме зробити, щоб стосунки були легкими й радісними. А ще — молилися одна за одну і благословляли навазєм.

Щиро дякуємо всім присутнім за активність, позитивне налаштування та щирі серця. Дякуємо засновникам та волонтерам простору @Filter.if. Ви робите велику справу, відчиняючи свої двері

християнським заходам. І великий ваш вклад у наближення перемоги України над ворогом. Нам за честь було докластися до нього разом з вами.

Окрема подяка — юній художниці Емілії Федеркевич за несподівані авторські, дуже влучні та естетичні малюнки для кожної учасниці. Батькам Емілічки вдячність за талановитих і щирих донечок — наймолодших учасниць нашого заходу.

І головна подяка — Господу, Автору і Творцю всього найпрекраснішого, що лиш може бути в нашому житті.

Олеся Банах.

ТРИ УРОКИ БЕЗПЛІДДЯ, АБО ЯК НЕ ПОЧУВАТИСЯ НЕВДАХОЮ

Кожна жінка з діагнозом безпліддя час від часу, навіть віддавши все в руки Бога, почуватися невдахою. Спочатку ти не можеш стримати сліз, розповідаючи близьким про діагноз. Потім надія оживає, і ти відчуваєш вдячність за лікарів, які намагаються допомогти. А потім — збираєш себе по шматочках після невдалого лікування...

Долаючи біль, відчуваєш самотньою і спустошеною... Я знаю. Це важкий період. Але якось, перечитуючи різдвяну історію, я звернула особливу увагу на Єлизавету. Потім згадала Сару, Ребекку, Рахіль, матір Самсона, Анну.

Що в них спільного? Жодна не могла мати дітей! У Біблії багато історій про подружжя, які переживали безпліддя! Це короткі фрагменти з великих біблійних історій. Але вони є! Чому?

Бог точно хотів залишити це для нас, жінок, які опинилися у схожих обставинах. Декорації інші, час інший, але почуття — ті самі.

Можливо, мені так і не доведеться відчути радість вагітності, але завдяки цим жінкам Біблія вивчила три важливі уроки, які допомагають рухатися далі й берегти мир в серці.

Безпліддя не робить духовно слабкою

Зіткнувшись із проблемою безпліддя, складно позбутися думки, що це розплата за гріх чи наслідок якоїсь духовної проблеми.

Згадайте Анну. Вона виконувала заповіді і молилася. Вона несла свій біль Богові...

Ми знаємо цю історію — у першому ж її розділі Анна помолася, і Бог почув молитву. Але не знаємо, яка частина історії залишилася за кадром... Скільки років вона молилася і чекала...

І Анна, і інші жінки не переставали любити Бога і служити Йому, навіть, коли на їхні молитви не надходила негайна відповідь. Безпліддя не зробило їх духовно слабкими. У цьому й суть. Їхня віра не залежала від позитивної відповіді на молитву. Вони обрали довіряти. І ми можемо.

Знаходь щастя в теперішньому

Проходячи безпліддя, часто постаєш перед спокусою зосередитися на тому, чого в тебе немає. Ти так намагаєшся завагітніти, що втрачаєш своє сьогодні.

Перечитайте ще раз історії тих жінок. Хіба їхнє життя зупинилося? Ні! Вони продовжували ходити до храму, працювати в полі, спілкуватися з рідними, проводити час із чоловіком.

Їхнє життя не зупинилося. І наше не повинно!

Не втрачайте радість сьогодення. Інакше біль занурить у темряву, де руйнується стосунки, де лише депресія та безвихідь. Знаходьте радість у служінні Богу та людям. Знайдіть покликання. Розвивайтеся. Не витрачайте дорогий час на жаль до себе.

План Бога набагато більший, ніж ми можемо осягнути

Бог постійно тримає нас у полі Свого зору. Його нічим не здивувати. Він наперед знає все. Згадуючи тих жінок, яким, врешті-решт, Бог дав дітей — у Свій час — дивуюся, як ті діти вплинули на світову історію.

Пазли склалися через роки очікувань. Божий план неймовірний.

Можливо, сьогодні Він хоче використати ваше очікування для Своїх справ. Можливо, хоче вжити ваш біль для служіння іншим жінкам. А можливо, довгоочікуване дитя приведе мільйони до Христа.

Ми не бачимо всього зараз. Але потім стане ясно, що кожна ваша невдача в лікуванні, кожен день очікування були важливими кроками до розуміння Його плану.

Ярослава Марчук.

ОКУЛЬТНИЙ СВІТ: ЯК І З ЧИМ ВАРТО БУТИ ОБЕРЕЖНИМИ

Створивши людей, Бог багато часу проводив з ними, спілкуючись і пояснюючи суть речей, які Він створив. Але через гріхопадіння людина втратила близькі стосунки з Богом, а потяг до самопізнання і пізнання світу не лише не зник, а й посилювався — така дія бажання «бути як боги». І проявився він у схильності до пізнання надприродного, окультного (з латини — «таємний»), за яким стоїть диявол.

під Його покровом.

Тому після навернення до Бога важливо розібратися з окультним минулим, каючись у справах темряви і відрікаючись від них (найкраще робити це зі служителем). Бо багато страхів у житті корінням сягають саме цієї сфери минулого.

Деякі християни можуть читати гороскопи, заявляючи, що це ніяк на них не впливає, бо вони — діти Божі. Ця хибна думка базується на запозиченому із грецького світогляду переконанні, що матеріальний і духовний світи паралельні і між собою не перетинаються.

Та насправді духовний світ пронизує матеріальний. Тому коли ми перебуваємо у Слові, у близькому спілкуванні з Богом, ми дозволяємо Духові Святому наповнювати нас, втішати й зміцнювати зсередини. «А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним» (1 Кор. 6:17).

Та коли ми, скажімо: — сприймаємо Геловін за невинне свято з прикольними атрибутами; — цікавимося гороскопами, не надто розбираючись у Святому Письмі; — віримо в забобони, бо наші бабусі в них вірили;

— довіряємо вченню Нью-Ейдж, бо воно дає відповіді на багато наших запитань;

— лікуємося гомеопатичними чи аюрведичними препаратами, бо традиційні препарати не допомагають; — практикуємо йогу або ж східні єдиноборства (карате, дзюдо, тхеквондо та ін.);

— переглядаємо фільми з окультною складовою (скажімо, про того ж Гаррі Поттера чи Відьмака), думаючи, що це на нас не впливає, — ми дуже помиляємося.

Насправді ми відкриваємося для сил темряви, які обов'язково скористаються цим легальним правом доступу і з часом зроблять наше життя нестерпним.

Добра новина в тому, що вихід є.

Найперше важливо звільнитися від усіх окультних предметів, книг, як це зробили віруючі в Ефесі (Дії 19:18-19).

Якщо через незнання, впертість або ж необережність ми дали доступ ворогу, смиренне визнання цього гріха перед Богом, покаяння в ньому і прийняття Божого прощення скасують цей доступ і допоможуть отримати свободу від рабства сил темряви. Проте тут часто потрібна допомога компетентних служителів.

Найголовніше — що завдяки смерті і воскресінню Ісуса перемога цілком реальна і належить кожній дитині Божій, яка бажає непохитно йти за Ісусом.

Для більшого ознайомлення з тематикою рекомендуємо книги Девіда Кросса і Джона Беррі «Небезпеки альтернативної медицини» та Віто Ралло «Викриття небезпеки бойових мистецтв та йоги».

Оксана Маліщук.

№ 5 (224)

Виходить щомісяця

ТРАВЕНЬ 2023 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;

літературний редактор — Людмила Бендус;

технічний редактор — Тарас Пришляк.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.